

บทที่ 3

บริบทของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กับการใช้บังคับกฎหมาย

การวิจัยเรื่อง “การมีผลใช้บังคับในเชิงปฏิบัติของกฎหมายในพื้นที่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ : กรณีศึกษากลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ตำบลสะเมิงใต้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้บังคับของกฎหมายต่อกลุ่มชาติพันธุ์ว่า เมื่อรัฐออกกฎหมายมาแล้วสามารถนำไปใช้บังคับต่อกลุ่มชาติพันธุ์ได้สมตามเจตนารมณ์ของกฎหมายหรือไม่ กลุ่มชาติพันธุ์ยอมรับที่จะปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐมากน้อยเพียงใด เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากฎหมายให้มีผลใช้บังคับอย่างแท้จริง โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลจากชาวกะเหรี่ยง ตำบลสะเมิงใต้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ โดยการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปลัดเทศบาล ผู้ใหญ่บ้าน ประชาชนชาวบ้าน ผู้เฒ่าผู้แก่ที่ชาวบ้านเคารพนับถือและเป็นแกนนำในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน และชาวบ้านในท้องถิ่น

1 บริบทของตำบลสะเมิงใต้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่

การจะเข้าใจถึงวัฒนธรรม จารีตประเพณีของท้องถิ่นใด จำเป็นต้องเข้าใจในบริบทของชุมชนนั้น ๆ เสียก่อน ผู้วิจัยจึงลงพื้นที่เก็บข้อมูลพื้นฐานของชาวกะเหรี่ยง ในพื้นที่ตำบลสะเมิงใต้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

ประวัติความเป็นมา

ตำบลสะเมิงใต้ คำว่า "สะเมิง" สันนิษฐานว่าเพี้ยนมาจากคำว่า "สามเมือง" ซึ่งคนโบราณภาษาพื้นบ้านคำว่า "เมือง" จะออกเสียงเป็น "เมิง" และพื้นที่ของตำบลอยู่ทางทิศใต้ของเมือง จึงเรียกตำบลนี้ว่า "ตำบลสะเมิงใต้" มาจนถึงปัจจุบัน

เทศบาลตำบลสะเมิงใต้ เดิมมีฐานะเป็นสุขาภิบาล โดยใช้ชื่อว่า สุขาภิบาลสะเมิงใต้ ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาล เป็น เทศบาล ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ.2542 เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 จึงได้ชื่อว่าเทศบาลตำบลสะเมิงใต้ และเมื่อวันที่ 29 กันยายน 2547 มีพระราชกฤษฎีกายุบรวมองค์การบริหารส่วนตำบลสะเมิงใต้กับเทศบาลตำบลสะเมิงใต้ ซึ่งทำให้มีเขตพื้นที่รับผิดชอบเต็มพื้นที่

ลักษณะที่ตั้ง เขตการปกครองและการบริหาร

เทศบาลตำบลสะเมิงใต้ อยู่ในเขตอำเภอสะเมิง ห่างจากตัวเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ประมาณ 45 กิโลเมตร โดยทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 1096 มีพื้นที่ทั้งหมด 208 ตารางกิโลเมตร เป็นเทศบาลขนาดกลาง พื้นที่ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นป่าไม้และภูเขา มีลำน้ำสำคัญไหลผ่าน คือ น้ำแม่ขาน และแม่น้ำแม่สะเมิง ประกอบด้วย 11 หมู่บ้าน ได้แก่

หมู่ที่ 1 บ้านแม่สาบ

หมู่ที่ 2 บ้านน้ำริน

หมู่ที่ 3 บ้านห้วยคอก

หมู่ที่ 4 บ้านศาลา – ปากกล้วย

หมู่ที่ 5 บ้านทรายมูล

หมู่ที่ 6 บ้านแม่ลานคำ

หมู่ที่ 7 บ้านกองซากหลวง

หมู่ที่ 8 บ้านกองซากน้อย

หมู่ที่ 9 บ้านเหล่าแสนตอง

หมู่ที่ 10 บ้านดงช้างแก้ว

หมู่ที่ 11 บ้านป่าคา

ทิศเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ 1 ซึ่งตั้งอยู่ปากตะวันตกของถนนไปตำบลสะเมิงเหนือ ตรงที่อยู่ห่างจากวัดกองซากหลวงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ 500 เมตร หลักเขตที่ 1 เป็นเส้นตรง ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ถึงถนนสายสะเมิง - แมริม ตรงหลักกิโลเมตรที่ 9.500 ซึ่งเป็นหลักเขตที่ 2

ทิศตะวันออก จากหลักเขตที่ 2 ตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ถึงฝั่งตะวันตกของ ห้วยหมื่นตรงที่อยู่ห่างจากปากน้ำแม่ลานคำตอนที่จับกับห้วยหมื่น

ทิศใต้ จากหลักเขตที่ 3 เลียบตามฝั่งตะวันตกของห้วยหมื่น และฝั่งของน้ำแม่ขาน ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงฝั่งใต้ของแม่น้ำแม่ขาน ตอนที่อยู่ห่างจากทางไปบ้านแม่สาบ ตรงที่ บรรจบกับแม่น้ำแม่ขาน ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นระยะ 400 เมตร

ทิศตะวันตก จากหลักเขตที่ 4 เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือถึงฝั่งเหนือ ของห้วยยาว ตอนที่ตัดกับถนนไปบ้านแม่สาบ ตรงที่บรรจบกับห้วยยาว ซึ่งเป็นหลักเขตที่ 5 จากเขตที่ 5 เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจนบรรจบกับหลักเขตที่ 1

ข้อบัญญัติท้องถิ่น

1. เทศบัญญัติ ว่าด้วยเรื่อง การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย
2. เทศบัญญัติ ว่าด้วยเรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร
3. เทศบัญญัติ ว่าด้วยการสาธารณสุข เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทาง

สาธารณะ

4. เทศบัญญัติ ว่าด้วยการสาธารณสุข เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ประชากร

ประชากรทั้งสิ้น 5,169 คน แยกเป็น ชาย 2,608 คน หญิง 2,561 คน มีความหนาแน่นเฉลี่ยประมาณ 25 คน / ตารางกิโลเมตร ข้อมูลจากงานทะเบียนราษฎร สำนักปลัดเทศบาลตำบลสะเมิงได้ ณ วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2558 โดยมีชาวกะเหรี่ยง ซึ่งเป็นชาวเขาเผ่าหนึ่งในประเทศไทย อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสะเมิงได้ อาศัยอยู่แถบหมู่บ้านย้อมชายป่า เช่น หมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ และหมู่ 11 บ้านป่าคา เป็นต้น

บริบทของเทศบาลตำบลสะเมิงได้กับชาวกะเหรี่ยง ในหมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ และหมู่ 11 บ้านป่าคา

เทศบาลตำบลสะเมิงได้มีนโยบายสนับสนุนประเพณีและวัฒนธรรมของประชาชนทุกชนเผ่า โดยการให้เงินสนับสนุนการจัดประเพณีประจำชนเผ่า จากการสัมภาษณ์ปลัดเทศบาลตำบลสะเมิงได้ เทศบาลตำบลสะเมิงได้มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้ชาวบ้านสามารถเลี้ยงและดูแลตนเองได้ จึงมีการจัดทำสารานุกรมท้องถิ่นพื้นฐานให้กับทุกหมู่บ้าน

2. บริบทของชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง

ชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ตำบลสะเมิงได้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ มีอยู่ 2 หมู่บ้าน คือ หมู่บ้านแม่ลานคำ และหมู่บ้านป่าคา

หมู่บ้านแม่ลานคำ หมู่ 6 มี 5 หย่อมบ้าน

1. บ้านสบลาน
2. บ้านใหม่
3. บ้านห้วยยาไซ
4. บ้านห้วยเฮี้ย
5. บ้านแม่ลานคำ

หมู่บ้านป่าคา หมู่ 11 มี 3 หย่อมบ้าน

1. บ้านป่าคานอก
2. ป่าคาใน
3. บ้านแม่อมโก้น

ประวัติศาสตร์ชุมชน

จากการสัมภาษณ์ปราชญ์ชาวกะเหรี่ยง อ้างว่าชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่ในพื้นที่บริเวณนี้มากกว่า 260 ปีแล้ว แต่รอบสุดท้ายที่มีการอพยพเข้ามาอยู่ประมาณ 40 กว่าปีที่แล้ว ด้วยความที่ชาวกะเหรี่ยงจะสร้างบ้านด้วยวัสดุที่ผู้พังก่าย เนื่องจากมีจารีตประเพณีที่จะต้องทำการย้ายหมู่บ้านเมื่อเกิดการเจ็บป่วยขึ้นในหมู่บ้าน การเสียชีวิตของผู้เฒ่า การย้ายหมู่บ้านจะต้องดูทำเลจะต้องมีน้ำไหลผ่าน มีที่ราบลุ่มมีพื้นที่พอที่จะสร้างบ้าน ซึ่งในอดีตจะเป็นการสร้างด้วยไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยใบหวายหรือใบตองตึง ถ้ามุงดี ๆ ประมาณ 3 ปีถึงจึงเปลี่ยนหลังคา พื้นใช้ฟาก ส่งผลให้เหมือนชาวกะเหรี่ยงไม่ได้อาศัยอยู่กับที่

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

หมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ และหมู่ 11 บ้านป่าคา ตำบลสะเมิงได้ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของอำเภอสะเมิง อยู่ห่างจากตัวอำเภอสะเมิง ประมาณ 10 กิโลเมตร ต้องใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง เนื่องจากสภาพถนนบางช่วงยังเป็นดินแดงโคลน บางช่วงเทศบาลได้ลาดซีเมนต์เป็นช่วงสั้น ๆ การเดินทางเข้าหย่อมบ้านทั้ง 2 หมู่บ้าน ในฤดูฝนจะไม่สามารถใช้รถยนต์เข้าหมู่บ้านได้

ลักษณะประชากร

หมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ ทั้ง 5 หย่อมบ้านมีประชากรชาวกะเหรี่ยงประมาณ 100 กว่า หลังคาเรือน ประชากรจำนวน 400 กว่าคน และหมู่ 11 บ้านป่าคา ทั้ง 3 หย่อมบ้านมีประชากรชาวกะเหรี่ยงประมาณ 100 หลังคาเรือน ประชากรจำนวน 300 กว่าคน

ลักษณะทางเศรษฐกิจ

ชาวกะเหรี่ยงจากอดีตจนถึงปัจจุบันยึดอาชีพทำไร่ ทำนา โดยการทำไร่นาจะเป็นการปลูกเพื่อกินเท่านั้น ส่วนรายได้ของชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่มาจากการรับจ้างขึ้นลำไย การทอผ้าขาย เลี้ยงวัวและกระบือขาย ทางราชการเคยมีมาตรการส่งเสริมอาชีพของชาวกะเหรี่ยงด้วยการทำสวนป่า แต่เนื่องจากพื้นที่อาศัยทั้งหมดเป็นป่าสงวนแห่งชาติ จึงไม่สามารถนำมาทำเป็นสวนป่าได้

ลักษณะและสภาพปัญหา

หมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ และหมู่ 11 บ้านป่าคา อาณาเขตหมู่บ้านทั้งหมดอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ชาวบ้านไม่มีเอกสารสิทธิ์การถือครองที่ดิน อีกทั้งประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวเผ่ากะเหรี่ยง มีอาชีพเกษตรกรรมและปศุสัตว์ จึงต้องการพื้นที่ในการทำเกษตรและให้ปศุสัตว์ได้กินหญ้า ส่งผลให้มีการตัดไม้ทำลายป่าและรุกรานพื้นที่เขตป่าสงวนแห่งชาติ จนทำให้มีการกระทบกระทั่งกับเจ้าหน้าที่รัฐมาตั้งแต่อดีตในเรื่องของพื้นที่ทำกิน

ลักษณะการศึกษา

ชาวเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนชุมชนเรียกว่า “โຈ้มาลือลือ” ซึ่งในปัจจุบันได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโรงเรียนอย่างถูกต้องจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และในพื้นที่ของหมู่ 6 บ้านแม่ลานคำ และหมู่ 11 บ้านป่าคา ยังมีโรงเรียนอีก 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนป่าคานอก โรงเรียนป่าคาใน และโรงเรียนบ้านใหม่ โดยมีเพียงโรงเรียนบ้านใหม่ที่เปิดการศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนที่เหลือเป็นการศึกษาภาคบังคับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 หากต้องการเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นไปต่อไปเรียนในตัวอำเภอสะเมิง โดยจะมีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับการศึกษาถึงระดับชั้นปริญญาตรี เมื่อวัยรุ่นในหมู่บ้านเข้าไปเรียนระดับอุดมศึกษาในเมือง เช่น ในตัวจังหวัดเชียงใหม่ แต่เรียนไม่จบเนื่องจากหลงแสงสีในเมืองพอกลับมาบ้านนิสัยกลับเปลี่ยนไปนอนตื่นสายไม่ช่วยทางบ้านทำไร่ทำสวน อยากรู้ อยากมีแบบเพื่อนฝูง จากการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า ชาวบ้านหลายคนถึงกับบอกว่าไม่อยากส่งลูกหลานไปเรียนในเมืองเพราะกลัวจะเรียนไม่จบและแม้จะเรียนจบมากก็มักจะไปทำงานต่างถิ่น

3. บริบทเทศบัญญัติของเทศบาลสะเมิงใต้

3.1 เทศบัญญัติ ว่าด้วยเรื่อง การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย

ข้อ 1. เทศบัญญัตินี้ เรียกว่า “เทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ เรื่อง การควบคุมแหล่ง เพาะพันธุ์ยุงลาย พ.ศ. 2547”

ข้อ 2. เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลสะเมิงใต้ นับแต่วันที่ได้ออก ประกาศโดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลสะเมิงใต้แล้ว 7 วัน

ข้อ 3. บรรดาเทศบัญญัติ ระเบียบและคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4. ในเทศบัญญัตินี้

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถุงพลาสติก ภาชนะใส่อาหาร แก้ว มูลสัตว์ หรือซากสัตว์ รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน หรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย” หมายความว่า สภาพที่มีน้ำขังได้ในระยะเวลาที่เกินกว่า 7 วัน ซึ่งยุงลายสามารถวางไข่และพัฒนาเป็นลูกน้ำได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ที่มีเขตอำนาจในเขตเทศบาลตำบลสะเมิงใต้

ข้อ 5. ห้ามมิให้ผู้ใดทิ้งหรือทำให้มีขึ้นซึ่งมูลฝอย รวมทั้งกระป๋อง กระโหลก กะลา ยางรถยนต์ หรือมูลฝอยอื่น ๆ ที่อาจขังน้ำได้ในที่หรือทางสาธารณะ เว้นแต่ในที่หรือในถังรองรับมูลฝอยที่ เทศบาลตำบลสะเมิงใต้จัดไว้ให้

ข้อ 6. เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือเคหสถาน ต้องเก็บกวาดและดูแลมิให้มี มูลฝอย รวมทั้งกระป๋อง กระโหลกกะลา ยางรถยนต์ หรือมูลฝอยอื่น ๆ ที่อาจขังน้ำได้ในอาคารหรือ เคหสถาน รวมทั้งบริเวณรอบ ๆ ทั้งนี้โดยเก็บลงถังมูลฝอยที่มีฝาปิด หรือบรรจุถุงพลาสติกที่มีการผูกมัดปากถุง หรือวิธีการอื่นใดที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขแนะนำ

ข้อ 7. ในกรณีที่เทศบาลตำบลสะเมิงใต้ให้บริการเก็บขนมูลฝอยเพื่อนำไปกำจัด เจ้าของอาคารหรือเคหสถาน มีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมการเก็บขนมูลฝอย ตามเทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ ว่าด้วย การกำจัดสิ่งปฏิกูลมูลฝอย พ.ศ. 2544

ข้อ 8. เจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคาร เคหสถาน หรือสถานที่ใด ๆ ที่มีแหล่งน้ำที่ อาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย จะต้องดูแลมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย

ข้อ 9. เจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคาร เคหสถาน ต้องดูแลทำความสะอาดและ เปลี่ยนน้ำในแจกัน ถ้วยรองขาตู้กับข้าว ภาชนะอื่น ๆ ที่มีน้ำขัง อย่างน้อยทุก ๆ 7 วัน และจัดให้มีฝาปิดตุ่มน้ำที่มีอยู่ในอาคารและเคหสถาน

ข้อ 10. ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขว่า อาคาร เคหสถานหรือสถานที่อื่นใด มีแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข อาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร หรือเคหสถาน หรือสถานที่นั้น ปรับปรุงแก้ไขในเวลาตามสมควรได้ หากผู้ได้รับคำสั่งไม่ปฏิบัติตามนั้นโดยไม่มี

เหตุผลอันสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจเข้าไปดำเนินการแก้ไขเองได้ เพื่อการควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย

ข้อ 11. ผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 7 ต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 73 วรรคสอง

ข้อ 12. ผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 8 และข้อ 9 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

ข้อ 13. ให้นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้ เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

2. เทศบัญญัติ ว่าด้วยเรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

ข้อ 1 เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลสะเมิงใต้เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร พ.ศ. 2547”

ข้อ 2 เทศบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ได้ประกาศโดยเปิดเผย ที่สำนักงานเทศบาลตำบลสะเมิงใต้ แล้ว 7 วัน

ข้อ 3 ให้ยกเลิกข้อบังคับสุขาภิบาลสะเมิงใต้ เรื่อง ควบคุมการค้าอาหารและน้ำแข็งแข็งในสถานที่เอกชน พ.ศ. 2516

บรรดา กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่งอื่น ๆ ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ในเทศบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดเพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จ และจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้นหรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาหาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำ ประกอบหรือปรุงเพื่อบริโภคภายหลัง

ข้อ 5 ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใด ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช้เป็นการขายของในตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใด ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร และมีใช้เป็นการขายของในตลาด เว้นแต่จะได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับหนังสือรับรองแจ้งก่อนการจัดตั้ง

ข้อ 6 ความในข้อ 5 ไม่ใช่บังคับแก่การจัดตั้งหรือใช้สถานที่แห่งใดเพื่อ

1. ประกอบกิจการค้าที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามเทศบัญญัติตำบลละเมิงใต้เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2547

2. ทำ ประกอบ ปูรง เก็บรักษาหรือสะสมอาหารเฉพาะ

2.1 ผู้ขายและผู้ช่วยขายของในตลาด

2.2 ผู้ได้รับใบอนุญาตให้จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

ข้อ 7 ประเภทของสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร กำหนดตามลักษณะของสถานที่ประกอบกิจการเพื่อการคิดค่าธรรมเนียม ดังนี้

1. สถานที่จำหน่ายอาหาร

1.1 สถานที่จำหน่ายอาหารที่มีลักษณะเป็นตึกแถวหรืออาคารอื่นที่มีลักษณะ คล้ายคลึง ให้คำนวณพื้นที่บริเวณที่จำหน่ายอาหารทั้งหมดในอาคารนับจากขอบผนังด้านในทุกชั้นที่ประกอบกิจการ ยกเว้น พื้นที่ที่ซึ่งกันไว้เป็น สัดส่วนสำหรับใช้สอยเพื่อการอื่น

1.2 สถานที่จำหน่ายอาหารที่มีบริเวณ ให้คิดพื้นที่ภายในคัวอาคารและรวมพื้นที่รอบอาคารที่ใช้สำหรับการค้าอาหารนั้นด้วย ถ้าไม่มีขอบเขตที่แน่นอนให้คิดจากแนวเขตของพื้นที่ประกอบกิจการนั้น

1.3 สถานที่จำหน่ายอาหารที่มีอาคารเชื่อมติดถึงกัน ให้คิดพื้นที่ประกอบกิจการรวมกันและมีใบอนุญาตให้ใช้สถานที่เป็นสถานที่จำหน่ายอาหารฉบับเดียว ถ้าอาคารนั้นไม่เชื่อมติดถึงกัน ให้พื้นที่แต่ละอาคารและแยกใบอนุญาตแห่งละฉบับ

1.4 สถานที่จำหน่ายอาหารที่ตั้งอยู่ในอาคารใด ๆ ให้ใช้เลขที่ของอาคารนั้น การพิจารณาอนุญาตให้พิจารณาจากลักษณะพื้นที่ที่ประกอบการ ถ้าแยกเป็นสัดส่วนแต่ละแห่งไม่ว่าจะเป็นเจ้าของเดียวกันหรือไม่ ให้มีใบอนุญาตประกอบกิจการแห่งละฉบับ การคิดพื้นที่ให้คิดพื้นที่ประกอบกิจการ กรณีอาคารใดที่ได้จัดห้องน้ำห้องส้วมรวมซึ่งแยกไว้ต่างหากไม่นับรวมพื้นที่ของห้องน้ำห้องส้วมนั้น

2. สถานที่สะสมอาหาร

2.1. สถานที่สะสมอาหารที่มีลักษณะเป็นตึกแถวหรืออาคารที่มีลักษณะคล้ายคลึง

1. กรณีตั้งวางสินค้าอาหารเต็มพื้นที่ หรือวางสินค้าอาหารทั้ง ๆ ไปหลายจุด ให้คำนวณพื้นที่บริเวณตั้งวางสินค้าอาหารทั้งหมดภายในอาคารนับจากขอบผนังด้านในทุกชั้นที่ประกอบกิจการรวมกับพื้นที่ของห้องน้ำ ห้องส้วม ยกเว้น พื้นที่ซึ่งกันเป็นสัดส่วนสำหรับใช้สอยเพื่อการอื่น

2. กรณีตั้งวางสินค้าอาหารไม่เต็มพื้นที่หรือตั้งวางเฉพาะที่จุดใดจุดหนึ่ง อาทิ ตู้แช่ โต๊ะ ขนวางสินค้าหรืออื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึง ให้คำนวณพื้นที่บริเวณที่ตั้งวาง

สินค้าอาหารนั้นรวมกับพื้นที่ห้องน้ำ ห้องส้วม และเปรียบเทียบกันพื้นที่ของอาคารทั้งหมด หากพื้นที่ไม่เกินกึ่งหนึ่งของพื้นที่ของอาคารทั้งหมดให้คิดพื้นที่เป็นกึ่งหนึ่งของอาคารทั้งหมด กรณีสถานที่ประกอบกิจการนั้นมีหลายห้องติดต่อกันกึ่งหนึ่งของพื้นที่ให้หมายถึงกึ่งหนึ่งของห้องที่ตั้งวางสินค้าอาหาร นั้น

2.2. สถานที่สะสมอาหารที่เป็นอาคาร โกดังเก็บสินค้า

1. กรณีที่มีอาคารโกดังหลายหลัง แต่มีเลขที่ของอาคารโกดังเลขที่เดียวและเป็นเจ้าของเดียวกัน ให้คำนวณพื้นที่ของอาคารโกดังทั้งหมดรวมกับพื้นที่ของห้องน้ำ ห้องส้วม ออกใบอนุญาตสะสมอาหารฉบับเดียว

2. กรณีที่มีอาคารโกดังหลายหลังมีเลขที่ของอาคาร โกดังเลขที่เดียวแต่มีเจ้าของหลายเจ้าของ ให้คำนวณพื้นที่ของอาคารโกดังของแต่ละเจ้าของรวมกับพื้นที่ของห้องน้ำ ห้องส้วม ออกใบอนุญาตสะสมอาหารแยกแต่ละเจ้าของ

3. กรณีที่มีอาคารโกดังหลายห้อง และมีเลขที่ของอาคารโกดังโกดังแต่ละหลัง ให้คำนวณพื้นที่ของอาคารโกดังแต่ละหลังรวมกับพื้นที่ของห้องน้ำ ห้องส้วม ออกใบอนุญาตสะสมอาหารแยกแต่ละโกดัง

4. กรณีที่มีเจ้าของสินค้าอาหารหลายเจ้าของในอาคารโกดังนั้น ให้คำนวณพื้นที่ของสถานที่สะสมอาหารของแต่ละเจ้าของรวมกับพื้นที่ของห้องน้ำ ห้องส้วม ออกใบอนุญาตสะสมอาหารให้แต่ละเจ้าของ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดประเภทของสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหารตามประเภทอาหาร หรือตามวิธีการจำหน่าย เพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ 8 หลักเกณฑ์การจัดตั้ง ใช้ และดูแลรักษาสถานที่ และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหารที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหารที่ทำ ประกอบ หรือปรุงอาหาร หรือที่ใช้สะสมอาหาร

1. จัดให้มีโต๊ะ เก้าอี้ หรือที่นั่งอย่างอื่นให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาดอยู่เสมอ

2. ผนังและบริเวณที่ปรุงอาหารต้องใช้วัสดุถาวร แข็งแรงและมีผิวเรียบ ไม่ดูดซึมน้ำและทำความสะอาดได้ง่าย การจัดตั้งถังบรรจุภาชนะต้องตั้งอยู่ในที่ปลอดภัยตามคำแนะนำของเจ้าของพนักงานสาธารณสุข

ข้อ 9 หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

1. มีระบบการระบายควันที่เกิดจากการปรุงอาหาร เช่น ปล่องระบายควันที่มีพัดลมดูดควัน และสูงเพียงพอที่จะไม่ก่อเหตุรำคาญ

2. รักษาสถานที่ให้สะอาดอยู่เสมอ และต้องใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคทำความสะอาดพื้นทุกอาทิตย์

3. จัดให้มีที่รับรองมูลฝอย และสิ่งปฏิกูลที่ถูกลักษณะ

4. ต้อง เก็บ ขน กำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลตามเทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย พ.ศ. 2543 และตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแนะนำหรือตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

5. รักษาส่วนที่ถ่ายปัสสาวะให้ถูกสุขลักษณะอยู่เสมอ

6. ถ้ามีสัตว์ที่จะฆ่าเป็นอาหารต้องแยกให้อยู่ในที่เหมาะสม

7. จัดวางสิ่งของเครื่องใช้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและรักษาให้สะอาดอยู่เสมอ

8. ปฏิบัติการอื่น ๆ ให้ต้องด้วยสุขลักษณะตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแนะนำหรือตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 10. กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร

เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจในการกำหนดเวลาจำหน่ายอาหารบางประเภทหรือชนิดใดในเขตที่ระบุไว้

ข้อ 11. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรุงอาหาร และผู้ให้บริการต้องปฏิบัติ ดังนี้

1. ผู้จำหน่าย ผู้ปรุงอาหารและผู้บริการต้องแต่งกายให้สะอาดเรียบร้อย

2. ผู้จำหน่าย ปรุง และให้บริการอาหารต้องผ่านการตรวจสอบสุขภาพว่าไม่เป็นโรคติดต่อที่น่ารังเกียจและต้องผ่านการทดสอบความรู้ด้านสุขาภิบาลอาหาร

3. ห้ามผู้ได้รับใบอนุญาต ทำการจำหน่าย ปรุง สะสมอาหาร เมื่อมีเหตุควรเชื่อว่าตนเป็นโรคติดต่อหรือซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ตรวจแล้ว ปรากฏว่าเป็นพาหะและได้รับความเป็นหนังสือว่าตนเป็นพาหะของโรคติดต่อ

ข้อ 12. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง เก็บรักษา หรือสะสมอาหารตลอดจนสุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ น้ำใช้ และของใช้ อื่น ๆ ต้องมีการปฏิบัติ ดังนี้

1. การจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง วาง เก็บ สะสมอาหารหรือการล้างภาชนะอุปกรณ์ต้อง ทำในที่สะอาด ซึ่งสูงพื้นไม่น้อยกว่า 60 เซนติเมตร และที่เก็บสะสมอาหารต้อง ป้องกันสัตว์ที่นำโรคได้

2. จัดให้มีน้ำสะอาดไว้อย่างเพียงพอและคุณภาพเทียบเท่า น้ำประปา กรณี น้ำดื่ม เครื่องดื่ม น้ำผลไม้ ต้องสะอาด และควรเก็บไว้ในภาชนะที่มีการปกปิด มีทางรินน้ำเทออก หรือ มีอุปกรณ์ที่มีด้ามตักโดยเฉพาะและตั้งไว้สูงจากพื้นอย่างน้อย 60 เซนติเมตร

3. การเตรียมอาหารก่อนปรุง ต้องล้างให้สะอาดโดยเฉพาะผักสดและผลไม้ น้ำที่ใช้ปรุง ประกอบ แห่ ล้างอาหาร และภาชนะต้องใช้น้ำสะอาด

4. ใช้เครื่องปกปิดอาหาร ตลอดถึงภาชนะเครื่องใช้สำหรับ ประกอบ เก็บ รักษาหรือสะสมอาหารให้ป้องกันฝุ่นละอองและสัตว์นำโรคได้ ตลอดจนรักษาเครื่องปกปิดนั้นให้ สะอาด และใช้การได้ดีอยู่เสมอ

5. ใช้ภาชนะที่สะอาดสำหรับใส่หรือปรุงอาหาร โดยรักษาให้สะอาดอยู่เสมอ ในส่วนของน้ำแข็งที่ใช้บริโภคต้องสะอาด ควรเก็บในถังหรือกระติกที่มีการปกปิด มีอุปกรณ์คีบหรือตัก โดยเฉพาะ ไม่นำอาหารหรือสิ่งของอื่นแช่ปนกับน้ำแข็งเพื่อการบริโภค

6. ห้ามมิให้ใช้ภาชนะที่ทำด้วยโลหะสังกะสี หรือตะกั่วต้มอาหารที่มีเกลือปนอยู่ด้วย

7. ห้ามมิให้ขายอาหาร อันไม่เป็นการปลอดภัยแก่ผู้บริโภค

8. ภาชนะที่บรรจุอาหารหรือใส่เครื่องปรุงรสต่าง ๆ ต้องใช้วัสดุที่มีการออกแบบที่ถูกหลักสุขาภิบาลอาหารและปลอดภัย

9. ภาชนะที่ใช้แล้ว ต้องล้างและเก็บให้ถูกหลักสุขาภิบาลอาหาร ส่วนภาชนะประเภทใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง ห้ามนำกลับมาใช้ใหม่อีก

10. ไม่ขายอาหารให้ผู้ป่วยที่เป็นโรคติดต่อที่มีสภาพน่ารังเกียจบริโภคในสถานที่ที่ได้รับอนุญาต

11. เนื้อสัตว์ที่มีไว้ขาย ทำ ประกอบ ปรุงอาหาร ต้องเป็นเนื้อที่ผ่านการตรวจจากสัตวแพทย์ แล้ว และเก็บในภาชนะปกปิดที่อุณหภูมิต่ำกว่า 72 C

12. ห้ามมิให้นำสัตว์เลี้ยง เช่น สุนัข หรือแมวเข้ามาในสถานที่ประกอบการ

13. ปฏิบัติการอื่น ๆ ให้ต้องด้วยสุขลักษณะตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับ การแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแนะนำ หรือตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 13. การแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่ สละสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรให้ยื่นใบแจ้งตามแบบที่กำหนดท้ายเทศบัญญัติพร้อมหลักฐานต่อไปนี้

1. บัตรประจำตัวพร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด

2. ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง

3. ใบรับรองแพทย์

4. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของ ผู้แทนนิติบุคคล (ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นนิติบุคคล)

5. หนังสือมอบอำนาจ ในกรณีที่เจ้าของกิจการไม่มายื่นขอรับใบอนุญาตด้วยตนเอง

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมิได้ออกหนังสือรับรองแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดท้ายเทศบัญญัตินี้ ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับตั้งแต่วันที่ได้รับการแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีการแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับตั้งแต่วันที่ได้รับการแจ้ง จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นสุด แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับตั้งแต่วันที่ได้รับการแจ้ง ซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้

ข้อ 14. ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ดำเนินการ ตลอดเวลาที่ดำเนินการนั้น

ข้อ 15. ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นคำขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวัน นับแต่วันได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทน ให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมหลักฐาน ดังนี้

1. สำเนาบันทึกประจำวันของสถานีตำรวจ หรือ
2. หนังสือรับรองการแจ้งเดิมที่ชำรุด
3. หลักฐานอื่น ๆ ตามข้อ 13

ข้อ 16. เมื่อผู้แจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหาร ประสงค์จะเลิกกิจการหรือ โอนการดำเนินการให้แก่บุคคลอื่น ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบภายใน 15 วัน ก่อนเลิกกิจการ หรือ โอนกิจการ

ข้อ 17. ในกรณีที่ผู้ดำเนินการใด ดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ในเทศบัญญัตินี้ โดยมีได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามข้อ 13 และเคยได้รับโทษตามเทศบัญญัตินี้ เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินการ โดยมีได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนินการ โดยมีได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม ข้อ 13 ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีก็ได้

ข้อ 18. การแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามข้อ 13 และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามข้อ 17 ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้แจ้งหรือดำเนินการทราบ ในกรณีที่ไม่พบตัวหรือยอมรับหนังสือ ให้ส่งหนังสือการแจ้ง หรือคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือ ปิดหนังสือนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำราชการของผู้ที่ต้องรับหนังสือ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่รับหนังสือหรือวันปิดหนังสือแล้วแต่กรณี

ข้อ 19. หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารให้มีอายุหนึ่งปี นับแต่วันที่ออกหนังสือรับรองการแจ้ง และให้ใช้ได้เพียงในเขตเทศบาลตำบลละเมิงใต้

ข้อ 20. การขออนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร ให้อาคารหรือพื้นที่ซึ่งมีพื้นที่ เกินสองร้อยตารางเมตร ต้องจัดสถานที่และปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตาม ข้อ 8 และ ข้อ 9 และให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น พร้อมหลักฐานต่อไปนี้

1. บัตรประจำตัว พร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด
2. ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด
3. สำเนาใบอนุญาตก่อสร้างอาคารของสถานที่ขออนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหาร (กรณีที่เป็นอาคารที่ก่อสร้างหลังเทศบัญญัติฉบับนี้บังคับใช้)
4. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของ ผู้แทนนิติบุคคล (ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นนิติบุคคล)
5. หนังสือมอบอำนาจ ในกรณีที่เจ้าของกิจการไม่มายื่นขอรับใบอนุญาตด้วยตนเอง

ผู้ยื่นขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่สะสมอาหาร จะต้องชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดด้วย ท้ายเทศบัญญัตินี้ในวันที่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 21. เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาต หรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์วิธีการ หรือเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้อง หรือไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมด และแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และ ในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอ พร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่ วันที่ได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำขอ ซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ

ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาต หรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสองให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลา และเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสอง หรือ ตามที่ได้รับขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

ข้อ 22. ผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ 23. ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมด้วยหลักฐานต่อไปนี้

1. สำเนากาารลงบันทึกประจำวันของสถานีตำรวจ กรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย
2. ใบอนุญาตเดิม กรณีใบอนุญาตชำรุดในสาระสำคัญ
3. เอกสารตามข้อ 20

ข้อ 24. ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎกระทรวงที่ออกตาม พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือเทศบัญญัตินั้นหรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ 25. เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้ขอรับใบอนุญาต

(1) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(2) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

(3) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือ เทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ 26. คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่มีผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

ข้อ 27. ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ 28. ผู้ดำเนินการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการหรือต้องได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้ ตลอดเวลาที่ยังดำเนินการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียม ครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้

ข้อ 29. ใบอนุญาตประกอบกิจการที่ได้ออกก่อนวันใช้เทศบัญญัตินี้ และจะต้องได้รับใบอนุญาต หรือต้องแจ้งตามเทศบัญญัตินี้ ให้คงใช้บังคับต่อไปจนสิ้นอายุใบอนุญาตนั้น เมื่อใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุ และผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการแจ้งเพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งหรือขอรับใบอนุญาตก่อนการดำเนินการ

ข้อ 30. ให้นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้ รักษาการตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจสั่งการเพื่อปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้

3. เทศบัญญัติ ว่าด้วยการสาธารณสุข เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

ข้อ 1. เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “เทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. 2547”

ข้อ 2. เทศบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ที่สำนักงานเทศบาลตำบลสะเมิงใต้แล้ว 7 วัน

ข้อ 3. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. 2542

บรรดา กฎ ระเบียบ คำสั่งอื่น ๆ ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4. ในเทศบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เร่ขาย” หมายความว่า การนำอาหาร สินค้าอื่นใด เร่ขายไปในที่หรือทางสาธารณะโดยไม่จัดวางเป็นประจำในที่หนึ่งที่ได้

ข้อ 5. ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ได้เป็นปกติ หรือเร่ขาย เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 6. ผู้จำหน่ายและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ต้องปฏิบัติให้ถูกสุขลักษณะส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

1. แต่งกายให้สะอาดและเรียนร้อยขณะจำหน่ายสินค้า
2. ล้างมือให้สะอาดก่อนจำหน่ายสินค้าประเภทใช้บริโภค
3. ห้ามจำหน่ายสินค้าในขณะที่ป่วยเป็นโรคติดต่อหรือเป็นโรคผิวหนังที่น่า

รังเกียจ

4. ปฏิบัติการอื่น ๆ ให้ถูกสุขลักษณะส่วนบุคคลตามคำแนะนำของเจ้าพนักงาน

สาธารณสุข

ข้อ 7. ผู้จำหน่ายและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าในที่สาธารณะต้องปฏิบัติให้ถูกสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรงเก็บหรือสะสมอาหาร หรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้ และของใช้ต่าง ๆ ดังนี้

1. รักษาเครื่องมือ เครื่องใช้และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการจำหน่ายสินค้าให้สะอาด

2. จัดให้มีเครื่องปกปิดอาหาร น้ำแข็ง เครื่องปรุงอาหาร ให้พ้นฝุ่นละออง แมลงวันและสัตว์ซึ่งเป็นพาหะนำโรค รวมทั้งรักษาเครื่องมือปกปิดนั้นไว้ให้สะอาดและใช้การได้ดีเสมอ

3. ใช้น้ำสะอาดในการประกอบ ปรุง แخذ ล้าง อาหาร และภาชนะเครื่องใช้

4. การจำหน่ายเนื้อโค กระบือ สุกร จะต้องได้รับการตรวจจากสัตวแพทย์ก่อน

5. ใช้ภาชนะที่สะอาด สำหรับใส่ของบริโภค หรือเพื่อประกอบปรุงอาหาร

6. ใช้วัสดุที่สะอาด ไม่เป็นพิษต่อร่างกาย ในการห่อ หรือใส่ของที่ขาย

7. จัดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูล มูลฝอย อันได้สุกลักษณะไว้ให้เพียงพอ

8. จัดให้มีที่สำหรับล้างภาชนะ และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ และให้มีทางระบายน้ำไหลลงสู่ทางระบายน้ำที่กำหนด

9. ในกรณีที่จำหน่ายอาหารต้องได้ผ่านการทดสอบความรู้ทางด้านสุขาภิบาลอาหารโดยความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

10. ปฏิบัติการอื่น ๆ ให้ถูกสุขลักษณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 8. การจัดวางสินค้า และหรือการระบายในที่สาธารณะต้องปฏิบัติการเพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญ และการป้องกันโรคติดต่อ ดังนี้

1. พื้นที่ตั้งสินค้าและบริเวณต้องเป็นที่พื้นดินอัดแน่น หรือปูด้วยวัสดุถาวร และต้องไม่มีน้ำสกปรกขัง

2. จัดทำรางระบายน้ำด้วยวัสดุถาวร เพื่อรับน้ำซึ่งไหลจากบริเวณที่ตั้งสินค้าไปสู่รางระบายน้ำสาธารณะหรือบ่อเก็บน้ำโสโครกได้สะดวกตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดให้หรืออนุมัติ

3. จัดให้มีแสงสว่างและมีการระบายอากาศเพียงพอ ตามความเห็นชอบของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

4. ที่ตั้งวางสินค้าต้องทำด้วยวัสดุถาวร มีขนาดและความสูงจากพื้นดินตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นชอบ

5. ต้องไม่เก็บสินค้าหรือทำที่เก็บของไว้ใต้ที่วางสินค้า

6. ทางเดินซื้อของต้องมีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 2 เมตร หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดเป็นอย่างอื่นตามความเหมาะสม

7. ต้องสร้างและตั้งที่วางสินค้าตามแบบและ ณ ที่ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดให้หรืออนุมัติ

8. จัดวางสินค้าให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและไม่ให้ยื่นล้ำกีดขวางทางเดินและผิวจราจร

9. รักษาที่วางสินค้าและของใช้ทั้งหมดให้สะอาด โดยเก็บกวาดล้างเป็นครั้งคราวตามควรแก่พฤติการณ์ แต่อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่าวันละหนึ่งครั้ง

10. จัดให้มีที่รองรับมูลฝอยอันได้สุลักษณะไว้ให้เพียงพอ และต้องไม่ถ่ายเท ทั้ง หรือ ปล่อยให้ผ่น ถ่าย เท ทั้งมูลฝอยลงนอกภาชนะรองรับ

11. ไม่นำ หรือยอมให้ผู้อื่นนำสัตว์ทุกชนิด เข้าไปในที่วางสินค้าหรือบริเวณตลาด เว้นแต่ สัตว์ที่มีไว้ขาย

12. จัดให้มีส้วมตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และต้องรักษาส้วมนั้นให้ได้สุลักษณะอยู่เสมอ

13. ห้ามผู้ประกอบการใช้เครื่องขยายเสียงหรือเปิดเครื่องเสียง หรือการกระทำอื่นใดที่ก่อให้เกิดเสียงดังในลักษณะที่เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

14. จัดการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลตามเทศบัญญัติ เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย หรือตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

15. ปฏิบัติการอื่น ๆ ให้ต้องด้วยสุลักษณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ 9. ให้ผู้จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ทำการจำหน่ายตามเวลาและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต

ข้อ 10. ใบอนุญาตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ให้ใช้ได้เพียงในเขตเทศบาลตำบลสะเมิงใต้และให้มีอายุใบอนุญาต ดังนี้

1. การจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ได้เป็นปกติ มีลักษณะถาวร ให้มีอายุหนึ่งปี นับแต่วันที่ยื่นใบอนุญาต

2. การจัดวางสินค้าในงานเทศกาลหรืองานนักขัตฤกษ์ หรือแผงลอยชั่วคราว ให้มีอายุตามกำหนดไว้ในใบอนุญาต แต่ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยื่น

3. การเช่าขายให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ยื่นใบอนุญาต

ใบอนุญาตฉบับหนึ่งใช้สำหรับผู้รับใบอนุญาต 1 คน การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อน ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้ว ให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ข้อ 11. การขออนุญาตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ต้องจัดสถานที่หรือปฏิบัติให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ ข้อ 6 ข้อ 7 และข้อ 8 และให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น พร้อมหลักฐานต่อไปนี้

11.1 รูปถ่ายหน้าตรงครึ่งตัว ไม่สวมหมวก ขนาด 4.5x2 นิ้ว จำนวน 3 รูป

11.2 บัตรประจำตัวประชาชน พร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด

11.3 ใบรับรองแพทย์

11.4 ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนาที่รับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด

11.5 แผนผังที่วางสินค้าโดยสังเขป (กรณีจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ได้เป็น

ปกติ)

11.6 ในกรณีที่จำหน่ายอาหาร ต้องมีใบรับรองการผ่านการทดสอบความรู้ด้านสุขาภิบาลอาหาร

11.7 ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตต้องการมีผู้ช่วย ให้เตรียมหลักฐานเช่นเดียวกับผู้รับอนุญาตเพื่อทำบัตรประจำตัว

ผู้ยื่นขอรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะต้องชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดท้ายเทศบัญญัตินี้ในวันที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 12. เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาต หรือคำขอต่อใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ตามหลักเกณฑ์วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาตก็ให้ ส่งคืนคำขอ พร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันได้รับคำขอ ซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ

ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาต หรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้ง การขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสอง หรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

ข้อ 13. ผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ 14. ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้

14.1 สำเนาการลงบันทึกประจำวันของสถานีตำรวจ กรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย

14.2 ใบอนุญาตเดิม กรณีใบอนุญาตชำรุดในสาระสำคัญ

ข้อ 15. ในกรณีที่ปรากฏว่า ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ 16. เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้ขอรับใบอนุญาต

(1) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(2) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

(3) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ 17. คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือ ให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิสำเนา หรือสำนักงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้น ได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

ข้อ 18. ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ 19. ผู้ดำเนินการที่ต้องได้รับใบอนุญาต ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและตามระยะเวลาที่ กำหนดไว้ในเทศบัญญัติตลอดเวลาที่ยังดำเนินการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนดให้ชำระค่าปรับ เพิ่มขึ้นอีกร้อยละสิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินการนั้น ก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่ง ค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ 20. ใบอนุญาตประกอบกิจการที่ได้ออกก่อนวันใช้เทศบัญญัตินี้ และจะต้องได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ให้คงใช้บังคับต่อไปจนสิ้นอายุใบอนุญาตนั้น เมื่อใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุและผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตก่อนการดำเนินการ

ข้อ 21. ให้นายกเทศมนตรีตำบลละเมิงได้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจสั่งการเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

4. เทศบัญญัติ ว่าด้วยการสาธารณสุข เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ข้อ 1 เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “เทศบัญญัติตำบลสะเมิงใต้ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2547”

ข้อ 2 เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ที่สำนักงานเทศบาลตำบลสะเมิงใต้แล้ว 7 วัน

ข้อ 3 บรรดากฎหมายหรือระเบียบคำสั่งอื่น ๆ ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัติหรือซึ่งขัดหรือแย้งกับ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ในเทศบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ป่า หรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ ที่คนสามารถนำมาเลี้ยงได้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิน เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์หรือการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์หรือที่เลี้ยงสัตว์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงใต้

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 5 ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตเทศบาลตำบลสะเมิงใต้โดยเด็ดขาด ได้แก่

1. งูพิษและงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
2. ปลาปิรันย่า
3. คางคกไฟ
4. สัตว์ดุร้ายต่าง ๆ สัตว์มีพิษร้ายอื่น
6. สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข้อ 6 ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้าโค กระบือ สุกร แพะ แกะ ในเขตพื้นที่ต่อไปนี้โดยเด็ดขาด

- (1) พื้นที่เมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น
- (2) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์

ศิลปวัฒนธรรมไทย (ตามพระราชบัญญัติผังเมืองรวม)

การเลี้ยงสัตว์อื่น นอกจากประเภทที่ได้รับไว้ในวรรคต้น ให้กระทำได้ภายใต้ความเห็นชอบของเทศบาลตำบลสะเมิงใต้ แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์

ข้อ 7 การเลี้ยงสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุนัข แพะ แกะ เป็ด ไก่ สุนัข แมว นอกเขตพื้นที่ระบุไว้ในข้อ 6 นั้น สามารถกระทำได้แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้นออกนอกที่เลี้ยงสัตว์ และต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด ดังนี้

7.1 จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนก่อ

7.2 การเลี้ยงสัตว์ไม่ก่อมลภาวะและก่อเหตุรำคาญ

7.3 ต้องไม่แหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อจากสัตว์มาสู่คน

การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามเทศบัญญัตินี้และตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยเคร่งครัด

ข้อ 8 การเลี้ยงสัตว์ต้องปฏิบัติตามการภายใต้มาตรการต่อไปนี้

8.1 สถานที่ตั้ง

1. ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง

2. ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดิน

สาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า 20 เมตร ทุกด้านเว้นแต่ ด้านที่มีแนวเขตที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

8.2 อาคารและส่วนประกอบ

1. อาคารต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

2. พื้นต้องเป็นพื้นแน่นไม่เฉาะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกรพื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้ น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

3. หลังคาต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

4. คอกต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

5. การระบายอากาศต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

8.3. การสุขาภิบาลทั่วไป

1. การระบายน้ำ

1.1. รางระบายน้ำต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคารให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลสะดวก

1.2. น้ำทิ้งต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

2. การกำจัดมูลสัตว์

2.1. ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์ประจำวัน

2.2. ต้องจัดให้มีที่พักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญและ ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

3. การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

3.1. ถ้ามีการสูบบุหรี่ให้สูดดมให้สัตว์ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

3.2. ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ไม่ให้เป็นการเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

3.3. สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่

3.4. ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

4. การรักษาความสะอาด

ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

5. การกำจัดสัตว์

ให้ใช้วิธี เฆา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค และการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

8.4. การปฏิบัติการอื่น ๆ

ต้องปฏิบัติตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2547 ในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ 9 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดปล่อยสัตว์เลี้ยงไปในที่หรือทางสาธารณะ อันเป็นการฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจจับและกักสัตว์นั้นไว้ได้ โดยจะนำสัตว์ไปกักไว้ในที่กักสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้

ข้อ 10 ในระหว่างการจับหรือกักสัตว์หากเกิดความเสียหายใด ๆ ต่อชีวิตร่างกายทรัพย์สินผู้อื่นหรือเกิดอุบัติเหตุอื่นใดสัตว์นั้นก็ตาม ทางเทศบาลตำบลสะเมิงได้จะไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้นตลอดจนค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ให้ตกเป็นภาระของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์นั้น

ข้อ 11 เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มากักไว้ตามข้อ 9 เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะประกาศให้เจ้าของสัตว์ ทราบและให้มารับสัตว์ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่ได้จับสัตว์มากักไว้โดยจะประกาศไว้ที่สำนักงานเทศบาล ตำบลสะเมิงได้ หรือที่เปิดเผยเมื่อพ้นกำหนด 30 วัน แล้วไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ให้สัตว์นั้นตกเป็นทรัพย์สินของเทศบาลตำบลสะเมิงได้ทันที และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการขายทอดตลาดได้ทันที

ข้อ 12 กรณีการกักสัตว์ อาจเกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดก่อนกำหนด 30 วัน ก็ได้ เงินที่ได้รับจากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและเลี้ยงสัตว์แล้วให้เก็บรักษาเงินนั้นแทนสัตว์

กรณีที่สัตว์นั้นตาย หรือเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็นอันตรายต่อประชาชนเมื่อสัตวแพทย์ได้ตรวจสอบและให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้วเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ 13 ในกรณีที่เจ้าของสัตว์มารับสัตว์คืนไปจากที่กักสัตว์ของเทศบาลตำบลสะเมิงได้ภายในกำหนดเวลา เจ้าของสัตว์จะต้องเสียค่าปรับและค่าเลี้ยงดู ดังต่อไปนี้

อัตราปรับ

1. ช้าง	ค่าปรับเชือกละไม่เกิน	1,000 บาท
2. ม้า โค กระบือ	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	500 บาท
3. สุกร แพะ แกะ สุนัข	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	200 บาท
4. สัตว์อื่น ๆ	ค่าปรับตัวละไม่เกิน	100 บาท

อัตราค่าเลี้ยงดูสัตว์

เจ้าของสัตว์ ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ ให้แก่เทศบาลตำบลสะเมิงได้ ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริง

ข้อ 14 ให้นายกเทศมนตรีตำบลสะเมิงได้ เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ และ ให้มีอำนาจสั่งการเพื่อให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ